

ΩΡΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
γι' ἔδωκ' ἄλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περὶ σέυματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐθδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέλωμαι — διότι τοὺς ἀνέλωμαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστω Ἐξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστω χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἄν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐννέα
καὶ παντοῦ διαδίδονται νέα.

Ὅκτω κι' ὀγδόντα κι' ἑκατὸ
κι' ἐκ τῶν Πατρῶν σὰς χαιρετῶ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΦΟΡΑ.

Καὶ ἄλλο φύλλον τοῦ «Ρωμῆου» θὰ βγάλω τῷ Σαββᾷ τῷ
μὲ ὕλην περισπούδαστον καὶ σοβαρὴν γεμάτο.

Τηλεγραφήματα τοῦ Φασουλῆ
ἴστων Περικλέτο τοῦ τὸν σεβνταλῆ.

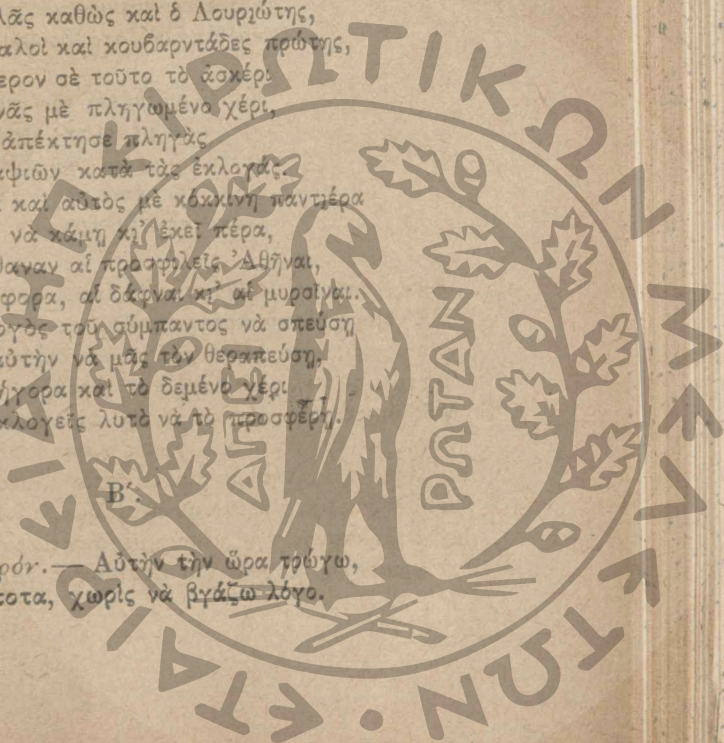
Α'.

Κόρινθος, πρώτη τοῦ μηνός. — Ψυχὴ μου Περικλέτο,
ἀφίκαμαι εἰς Κόρινθον, καὶ τοῦτο εἴξευρέ το.
Ἐπὶ γὰρ ἴστω ἐγκαίνια τὰ τοῦ σιδηροδρόμου
γιὰ νὰ περάσω μὲ αὐτὰ ὀλίγον τὸν καιρὸ μου.
Μαζὶ μου ἔρχονται πολλοὶ συνάδελφοι καὶ ἄλλοι,
ἐγὼ τὸν Ρούκη τὸν κοντό, τὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη,
καὶ ὁ Βελλιανίτης εἶν' ἔδω, Μακρίδης καὶ λοιποί,
ποὺ ἦλθε ὁ καθένας τὸν τὴν γνώμη του νὰ πῇ.
Κι' ὁ Δούμας καὶ ὁ Βλάχκαλης εὐρίσκονται παρόντες,
καὶ οἱ ἄλλοι ἐργάται τοῦ καλοῦ κι' ἀνθρώπων νόον γνόντες,
μὲ βλέπω καὶ Διευθυντὰς, Συμβούλους, ὑπαλλήλους,
ἐργατικούς, ἐργοδηγούς, πολλοὺς ἐχθρούς καὶ φίλους,
ἐγὼ παρὴν καὶ ὁ Γκωτλάν, ὁ Στάμπολης καὶ ἄλλοι,
καὶ Γερμανοὶ διάφοροι καθὼς καὶ Ἀγγλογάλλοι,
ὁ Σάουροτ, ὁ Μάουροτ, Παντζίρης, Ἰσιγόννης,
ἐπὶ ἄλλων τὴν κάμηλον εἰς τὴν ὀπὴν βελόνης,
ὁ Φιλέκας μὲ τὴν σκούφια του, ἔδω κι' ἐκεῖ γυρίζων
καὶ σέβω κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζων,

ὁ τῶν Τεχνῶν Θεοφιλᾶς καθὼς καὶ ὁ Λουριώτης,
κι' οἱ δύο βλάμηδες καλοὶ καὶ κουβαρντάδες πρώτης,
ἀλλ' ὅπερ σιγαιότερον σὲ τοῦτο τὸ ἀσχερὲς
παρὴν καὶ ὁ Φιλημονᾶς μὲ πληγωμένα χέρι,
διότι, ὡς γνωρίζετε, ἀπέκτεσε πληγὰς
ἐκ τῶν πολλῶν χειραψιῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς.
ἴστω Πάτρης τρέχει καὶ αὐτὸς μὲ κόκκινη παντιέρα
μεγάλην διαδήλωσιν νὰ κάμῃ καὶ ἐκεῖ πέρα,
ὡσὺν νὰ μὴν τοῦ ἐφθάναν αἱ προαφίξεις Ἀθῆναι,
οἱ στέφανοι, τὰ φώσφωρα, αἱ δάφναι καὶ αἱ μυροίνας.
Ἄλλ' εἴθε ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος νὰ σπεύσῃ
ἀπὸ τὴν νόσον τοῦ αὐτὴν νὰ μᾶς τὴν θεραπεύσῃ,
κι' εἴθε νὰ λύσῃ γρήγορα καὶ τὸ δεμένον χέρι
καὶ ἄλιν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς λυτὸ νὰ τὸ προσφέρει.

Β'.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν. — Αὐτὴν τὴν ὥρα τρώγω,
χωρὶς νὰ βλέπω τίποτα, χωρὶς νὰ βγάλω λόγο.

Μαζί μου τρώνε κι' οι λοιποί κι' οι δημοσιογράφοι
κοῦρκο ψητό και ρεθάνι και κότεις με πιλάφι,
κι' αφού κανείς δὲν ἔδγαλε λεπτό ἀπὸ τὴν τσέπη
μὲς 'στὰ βαγόνια μπαίνομε και πᾶμε δπου πρέπει.

Γ'.

Ἀρχιον, πρώτη τοῦ μηνός. — Ἄλλο τραπέζι πάλι,
κι' εἰς ἔλους κέφι δυνατό και ὄρεξις μεγάλη.
Μαζί με ἔλους στρόνομαι κι' ἐγὼ σὺν τσελεπή. . .
αὐτὸς δ' οἰδηρόδρομος ἀξίζει ὅ,τι 'πῆς.
Ἐκεῖ ποῦ λὲς μᾶς ἔφεραν λαγὸ με πετραχίλι
και τὰς προπόσεις ἄρχισαν οἱ ξένοι και οἱ φίλοι,
κι' ὁ ἕνας τότε ἀρχινᾷ νὰ πίνῃ, γιὰ τὸν ἄλλο
και πανηγύρι γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μεγάλο.
Ὁ Δάμπρος ὑπὲρ Βλάχκαλη κενόνοι τὸ ποτήρι.
Παντίζρης ὑπὲρ Σάουροτ, κι' αὐτὸς ὑπὲρ Παντίζρη,
Ζωγράφος διὰ Τράπεζαν, κι' αὐτὴ διὰ Ζωγράφον,
προπίνει δὲ ὑπὲρ ἐμοῦ και δημοσιογράφων
ὁ κύριος Διευθυντής ὁ τοῦ οἰδηρόδρομου,
ἐγὼ δὲ πίνω και γι' αὐτὸν και γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Δ'.

Αὐτόθι και αὐθημερόν. — Τελειώνει τὸ τραπέζι
και εἰς τὸ σπῆτι 'πήγαμε τοῦ ρέκτου Μεσσηνέζη,
δπου καμμιάς πολιτικῆς χρωματισμέν δὲν φέρει.
και βλέπω τὸν Φιλημονᾶ με τὸ δειμένο χέρι.
Αὐτὸς γιὰ 'μένα ἔγινε μία σκιά προγόνου,
και τοῦτο, φίλε Περικλῆ, τὸ λέγω μετὰ πόνου.
Και ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ και δπου σταματήσω
τὸν Δῆμαρχον τῶν Ἀθηνῶν ἐμπρός μου θ' ἀπαντήσω.
Τὸν ἀπαντῶ, βρὲ Περικλῆ, ἀπάνω 'στὸ Τραπεζί,
τὸν ἀπαντῶ, βρὲ Περικλῆ, και μὲς 'στοῦ Μεσσηνέζη,
τὸν ἀπαντῶ, βρὲ Περικλῆ, και μέσα 'στὸ βαγόνι
παρέα με τὸν Στάμπωλη και με τὸν Ἰσιγόνη.

Και μακρὴν τῆς ἐρημίας
και μακρὰν τῆς τρικυμίας,
κι' εἰς τὸ μέσον τῆς κρασιπάλης
και τῶν δειπνῶν και τῆς ζάλης,
και ἀπάνω 'στὰ βουνά.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης
βλέπω τὸν Φιλημονᾶ.

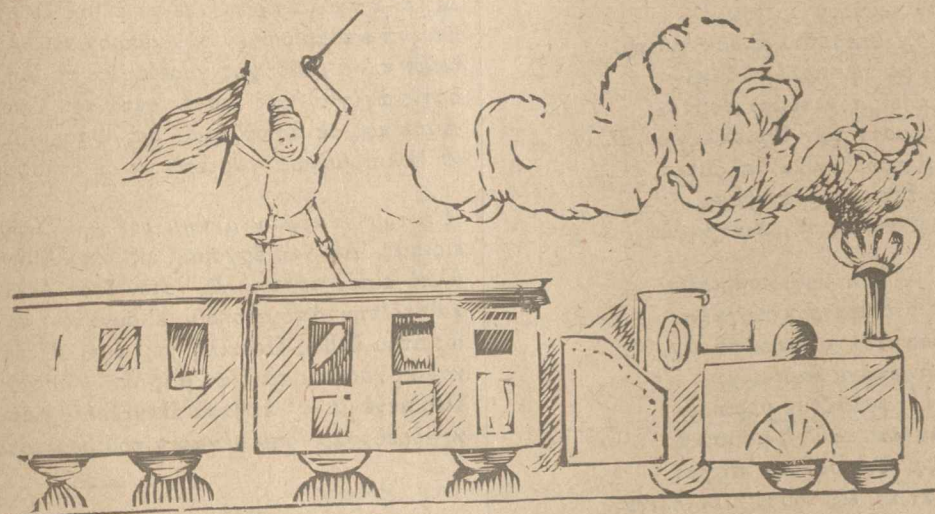
Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Δῆμαρχος μᾶς ἐπαίξε και πᾶνω,
ἀλλ' ὅμως τέτοια πράγματα δὲν τὰ καταλαβαίνω,
ἦγουν πῶς ἕνας Δῆμαρχο, πῶς διασπῶνται,
'μπορεῖ τὸ πᾶνω νὰ βαρῇ μετ' ἀφελείας τόσης.
Μᾶς ἐπαίξε τὴν Μαργαρίτ και τὴν Δημοκρατία,
χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀφορμὴν, χωρὶς καμμὴ αἰτία,
κι' αφού ἐσυζητήσαμε πολλὰ 'στὸν κακαπὲ
'στὸ τέλος μᾶς παρέθεσαν περίφημο στυπέ,
κι' ὁ Δῆμαρχος τὴν 'γέμισε με σπητικὸ χαλβᾶ
νὰ γιαιτρευθῇ τὸ χέρι του ποῦ ἔκανε βαβά.

Ε'.

Πάτραι, τῇ τρίτῃ τοῦ μηνός. — Μαγευτικὸν ταῖμα
κι' ἐμέν' ἀπὸ τὰ φαγητὰ με 'πῆγε ριπιτῶ.
Ἐκεῖ πρὸς τὴν Ἐρηρόδρου: μᾶς εἶχαν ἄλλο γεῖμα,
ἐνῷ κοντά μας ἔτρεχε ποτάμιον τι ρεῖμα,
κι' ἐπάνω δάσος οὐσκίον και πυκνωμένον ἦτον,
ποιμένων ἐνδιαίτημα. κρησφύγετον χαρίτων.
Ἐκεῖθεν πρὸς τὴν θάλασσαν τὴν κώπην ναύτης ἔλα,
κι' ἐδῶ ἐκτείνονται πικνοὶ και φουντωμένοι ἄνθρωποι,
και ἀναθάλλ' ἡ κόμαρος και ἡ εὐώδης πεύκη
και ἡ ἐλαία ἡ καλή κι' ἡ πλάτανος κι' ἡ λεύκη.
Κι' ἀποφυγέντες ὕδατος ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα
φωτοβολοῦν στιλπνότερον σιιράγγων και σαπφίρων
και ψάλλει ὁ κορυθαλὸς και ψάλλ' ἡ Φιλομήλα,
ἐνῷ τὸ κύμα ρυτιδοῖ τὸ πνεῦμα τῶν ζεφυρών.
Τὸ πᾶν ἐδῶ ἀνάμνησις μυρίων γεγονότων,
τὸ πᾶν ἐδῶ ἀνάμνησις πολέμων ἡ ἐρώτων
ἡ ἐνθυμῆσαι μαχητὴν με στήθε' δασυμένῳ,
ἡ πόλεμον πανάρχαιον. δεινὸν και φορικλέον,
ἡ ἐνθυμῆσαι νεαρὸν και λιγυρὸν ποίμενα
νύμφην χρυσὴν διώκοντα 'στὰς κρύπτας τῶν σπηλίων.
Κι' ἀκούεις γδοῦπον ἔξαφνα και τῶν ἀρμάτων κρότον
και τὸν γλυκύλαλον αὐλὸν και τᾶσμα τῶν ἐρώτων,
μὰ βλέπεις και τὰ πνεύματα ὁρμητικῶν ἀνέμων
νὰ τὰ κρατῇ ὁ Αἰόλος κλεισμένα 'στὸν ἀσπὸν,
και ψάλλεις χρόνους μυθικοῦς ἐρώτων και πολέμων,
τὰς νύμφας και τὰ τρόπαια ἡρώων και βοσκῶν.
Κι' ἀνθίζου δλα τὰ βουνά, πᾶν φύλλον και πᾶς κλῆμα
και κελαρύζουν ρύακες. μεγάλοι και μικροί,
και ὄρη ἀστρογειτόνα τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος
κατάξηρα και φαλακρά ὑψοῦνται ἀντικρῶ.
Τὸ πᾶν ἐδῶ εἰδύλλιον, τὸ πᾶν ἐδῶ μαγεία,
σφριγῶσα φύσις, θάλλουσα, χρυσὴ δημιουργία,
Ἠλύσια, Παράδεισος, και τόπος τῶν μακάρων...
μὰ πάλιν ὁ Φιλημονᾶς ἀκούεται παρλάρων.
Μέ τὸ κρασι τὸ κόκκινο γιὰ μὴ σιγμὴ ἀνάδει
κι' ἐκ τοῦ προχείρου Γαλλιστὶ προπίν' ὑπὲρ τῶν ξένων
ἀλλὰ τὴν λόγον δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ
κι' ἐκεῖνος ξανακάθεται με βλέμμα φλογισμένον.
Κι' ἕνας πρὸ χρόνων ποιητῆς σηκώνει τὸ ποτήρι
και διὰ τὸν ζεῖμνηστον προπίνει Σκαλιστήρη,
ἐνῷ ἡκούσθη πρόποσις ἐκ φλογεροῦ συντρόφου
νὰ συνδεθῶμεν τάχιστα μετὰ τῆς Ἑπταλόφου.

Γνωρίζων δὲ μηχανικὴν ὀλίγην ἐκ τῆς πείρας
ἐξέτασα, βρὲ Περικλῆ, και τὰς ἐπὶ τὰς γέφυρας,
και τὰς εὐρύκας οἰδηρᾶς μ' ἔλους μαζί και μόνος,
ἐχούσας κάψιν μόνιμον κι' ἐλαστικὴν συγχρόνως
δεκάμισο χιλιοστὰ και κατὶ παραπάνω,
ἀλλὰ θαρρῶ τὸ λόγιό μου, βρὲ Περικλῆ, πῶς γὰρ
γιὰ τὰ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ καταλαβαίνεις,
ἀν κι' ἔπρεπε, βρὲ κούτσουρο, ἀπ' ἐλα νὰ μακρύνῃ.

Αὐτόθι και αὐθημερόν. — Ὁ ρήτωρ Κοντογούρης
πρόην και εὐτὸς Ἰπουργὸς κι' ὀλίγον τι καμπόρυνος
ἐδέχθη τὸν Φιλημονᾶ μετὰ κραυγῶν και θρήνων,
καλέσας τοῦτον Δῆμαρχον συμπάντων τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ εἶπε κι' ἄλλα πράγματα ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς,
μᾶς δὲ οὗτος, Περικλῆ, κατῆλθε τῆς ἀμάξης,
κι' εἰς ταύτην ἔλος κάτωχρος ὁ Δῆμαρχος ἀνέβη
και ἄρχισε 'στοὺς Πατρινούς πολλὰ νὰ ρητορεύῃ.
Και πρῶτον μὲν ἐξήγησε νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ
και τοῦτους συμπολίτας του και φίλους νὰ τοὺς 'πῇ.
Αὐτοὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν, καθὼς καταλαμβάνεις,
και συμπολίτης ἔγινε ὁ Κώστας και ὁ Γεώργιος,
κατόπιν δὲ ὁ Δῆμαρχος σ' αὐτὴν τὴν ἐμιλίαν
ταῖς εἶπε ὅτι ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς τὴν βασιλείαν,
δὲν θέλει ὅμως βασιλεῖα, ποῦ νὰ πουλᾷ κρεμμύδια,
παντίζαρια, σκόρδα, λάχανα, μαρούλια, κουνουπίδια,
οὔτε ποτὲ νὰ κατοικῇ ἀπάνω 'στὸ Παλάτι,
ἀλλὰ νὰ τρώγῃ μ' ἔλους μας ξερό ψωμί κι' ἄλατι,
και μ' ἕνα 'σώδαροκο λινὸ και μία ρόμπα μόνον.
Νὰ κάθεται νυχθημερόν 'στοὺς τάτους τῶν προγόνων.
Και τότε μόνον πρὸς ταφὴν δὴ πῆγες θὰ τοῦ δώσῃ.
Ἄν φανευθῇ μαχόμενος πρὸς τὸν Χαμίτ Σουλτάνον,
ἄλλως 'στὸν δρόμον ἄταφος ὁ βασιλεὺς θὰ λῶσῃ,
τραφὴ ὀρνέων, πελαργῶν, κονδύρων, πελεκάνων.

Αὐτόθι και αὐθημερόν. — Ἦλθον καμπόσοι φίλοι
και με περικύκλωσαν με γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη.
'Ἐκάθισαν και μ' ἔβλεπαν καθ' ἕνα μου τὸ σῶμα
κι' ἐγὼ βούρδε τοὺς ἔδλεπα με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα,
βλεπόντων δὲ αὐτῶν ἐμὲ κι' ἐμοῦ ὄρντος τοὺς
ὁ Δῆμαρχος ἠγόρευε πρὸς τῶν Πατρῶν τοὺς Βρούτους,
και μὲ προσέφεραν καφέ, τσιγάρο, ποῦρο, πίτα,
ἀλλ' ὅμως μὴ χαρίζετε τριγύρω μου, τοὺς εἶπα,
και δὲν προτίθεμαι ποσὺς νὰ κᾶμω προσφωνήσεις,
δοῦτε ἀποστρέφουμαι πολὺ τὰς συγκινήσεις,
κι' ἂν θέλετε προσφωνήσιν, βοή και νταδατοῦρα
νὰ πᾶτε 'στὸν Φιλημονᾶ και εἰς τὸν Κοντογούρη.
'Ἐν γὰρ ἡ πόλις τῶν Πατρῶν με ἤρεσε πολὺ,
νέοις με φρονήματα, φιλόπονος, καλή,
παντοῦ ἡ περιποίησις και ἡ φιλοξενία,
και κόσμος ἐργαζόμενος κα' ἀρίστη κοινωνία.
'Ἐν τοῖσις τὰ ἐπὶ τοῖσις τὰ παρκασιωτῶ
και ἄλλοτε περὶ Πατρῶν πολλὰ θὰ σοῦ εἰπῶ,
δοῦτε τώρα, Περικλῆ, κἀρὸν δὲν ἔχω διόλου
και σ' ἐπαθῆμῃς πολὺ, κανάγα τοῦ ἀεζόλου.

Ἀλλὰ τὸ κάλλος τῶν Πατρῶν καὶ ὅλ' ἡ ὠραιότης,
καθὼς αὐτὸ τ' ὁμολογεῖ καθέννας πατριώτης.
ὀφείλεται ὅσοις Ρούφους τῆς καὶ ὅσοις Καλαμεγδάρτας,
γιατὶ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ κάνουν τοὺς ἀντάρτας,
ἀλλ' οὔτε εἶχαν, Περικλῆ, φροντίδα τῶν κυρίαν
τοὺς κινδυνεύοντας θεσμούς καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Αὐτόθι καὶ αὐθιμερόν. — Ἄλλο τσομπουσι πάλι,
ὁ κύριος Θεοφιλάς· αὐτὸ μᾶς τὸ προσφέρει,
καὶ τρώγω ψάρι καὶ πουλιὰ μὲ ὄρεξι μεγάλη
καὶ γίνεται παρὸν ντοννὲρ σπουδαῖο νταραβέρι.
Δικαστὴς δωρεᾶν μετὰ παιδρὸς ὁμίλου
καὶ πίνω ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου φύλου,
καὶ ἀπὸ καρδίας εὐχομαι μὲ τὴν παρέαν ὅλην
αὐτοῖς ὁ σιδηρόδρομος καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον,
καθὼς καὶ ὅσῃν πρωτεύουσαν τῶν Πανελλήνων πόλιν
νὰ φέρῃ κάθε ἀγαθὸν καὶ πρόδοον καὶ πλοῦτον,
καὶ ἐνὶ προπίνω κόψιμο ἐξαρνικὸ μὲ πιάνει
καὶ ἀποχωρῶ αὐτοστιγμὴ καθὼς τὴν Δεληγιάννη.

Αὐτόθι καὶ αὐθιμερόν. — Ὀκτώμισο σημαίνει
καὶ ὁ κύριος Φιλημονᾶς ὅτ' ἐπὶ θέατρον πηγαίνει
καὶ ὁ Κοντογούρης ἔπεται μετὰ τινων κυρίων,
πλὴν μόλις σ' ἓνα ὕψηλὸν ἐφάνη θεωρεῖον,
Αἰὼν, Αἰὼν, Φιλὴ, Φιλὴ φωνάζουν μερικοί,
καὶ πίπτει τὸ κατάδλημα καὶ παύ' ἡ μουσική.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, σ' ἓνα σαλόνι πῆγα,
καὶ κοπιμέντα μ' ἔκαμαν καὶ εἰς τοῦτο οὐκ ὀλίγα,
καὶ ἐγὼ σὰν χάχας ἔδλεπα τοὺς τοίχους καὶ τὰ φῶτα,
καὶ ἐπεριδρόμαζα λικέρ, καφφέδες καὶ πισκότα,
καὶ εἶδα κορίτσια ὁμορφα καὶ ἀφράτα σὰν τὰ μῆλα,
ὅπου σὲ σφάζουν, Περικλῆ, μὲς ὅτῃς καρδιάς τὰ φύλλα.
Τοιαῦτα, φίλων φίλτατε, συνέδησαν συμβάντα,
ἐφ' ᾧ καὶ σὲ ἀσπάζομαι καὶ σ' ἔχω διὰ πάντα.

Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν
μὲ ταχύτητα πολλήν.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ...

Παραίτα τὰ τσομπουσα,
τὰ γλέντια, τὰ τρεχάματα, καὶ ὅλα τᾶλλα λουσα,
καὶ ἀμέσως νὰ ξεκουμπισθῇς νὰ ἔλθῃς ἐδῶ πέρα,
προτοῦ ὁ γέρο διόκοι σου πάρῃ τὸν πατέρα.
Τώρα σοῦ ἤλθε, μασκαρᾶ, ταξεῖδι νὰ μοῦ κάνῃς,
τώρα ποὺ ἀπεχώρησε ὁ πρῶτος Δεληγιάννης
μετὰ τῶν ἡμετέρων τοῦ ἐκ τοῦ βουλευτηρίου
καὶ γίνετ' ἐπανάστασις καὶ χαλασμός Κυρίου,
καὶ κάθε ἀκατάσχετος καὶ φλογερὸς ἀνάρτης
συνωμοτεῖ ὅτ' ἐν μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἀρχῆς.
Ἐδῶ νὰ ἔλθῃς ἡγήτορα, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃς,
διότι ἀπεχώρησε πρυχθὲς ὁ Δεληγιάννης.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτ' ἀπῆλθε μου ἀνέστη,
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνερεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὅτ' ὅτ' ἀδὶ, τρεῖς ὅτ' ἔδῃ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

διότι τώρα ἡ βουλή εἰς δύο ἐχωρίσθη,
ὁ δὲ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους ἐψηφίσθη,
χωρὶς νὰ παρευρίσκειται καὶ ἡ ἀριστερά,
καὶ ὡς ἐκ τούτου φαίνεται ἡ θέσις σοβαρά.
Σὲ περιμένω ἡγήτορα νὰ δώμῃ τί θὰ γίνῃ,
καθόσον ἡ παγκόσμιος σαλεύεται εἰρήνῃ,
καὶ φρόντισε, παρακαλῶ, ἐκ τῶν Πατρῶν εὐθὺς
ὀλίγα ὅπλα Σασεπὼ νὰ μοῦ προμηθεύῃς,
διότι, φίλε Φασουλῆ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
φοβοῦμαι πῶς θὰ ἔχωμεν συχνὰς ἐπαναστάσεις.
Δι' ὅλα ταῦτα πρόφθασε νὰ ἔλθῃς ἐν σπουδῇ
διὰ νὰ καθαρίσωμεν τὴν κόπρον τοῦ Ἀδελτοῦ,
διότι καὶ ὁ Διάδοχος γυρεύει νὰ σὲ δῇ,
ὅστις ἀφίχθη κατ' αὐτὰς μετὰ τοῦ Γεωργίου.
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι, βρε Φασουλῆ, ὡς τόσο,
καὶ ἀνυπομόνως καρτερῶ νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Ἐκ τῶν Πατρῶν αὐθιμερόν. — Χωρὶς στιγμήν νὰ
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔρχομαι, εἰς τὰς Ἀθήνας φθάνω,
ἀλλὰ εἰπέ, παρακαλῶ, ὅτ' ἴσον Δεληγιάννη
καὶ τρίτην ἀποχώρησιν, εἰ δυνατόν, νὰ κάνῃ,
ὡς ὅτου ἔλθω, Περικλῆ, καὶ ἐγὼ εἰς τὰς Ἀθήνας
καὶ κρύψωμεν τὰ ξίφη μας ὑπὸ χλωρὰς μυρσίνας.
Περιμένε με καὶ ἔφθασα ἐλευθερίας μάρτυς
καὶ ὁρεβουάρ ὅτ' ἐν μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἀρχῆς.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ὅτ' σπῆτι μας, πῶσαι κοντὰ ὅτ' ἔδῃ,
εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα καὶ ἀκόμη
σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετὲ τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Β' λμπεργ τοῦ γνωστοῦ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Νέα καπέλα
ποῦ εἶναι τρέλλα.

Ἐπὶ τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, ὅσοις Σταδίου ἀντικρὺ
πηγαίνετε ἀμέσως μεγάλοι καὶ μικροί.
Ἐκεῖ πωλοῦνται μεγάλων τοῦ Κατσόνη,
ποῦ ὅποιος τὸ χιττάει τὸ χρυσοκαμαρόνει.
Κανένας δὲν διαβαίνει χωρὶς νὰ ξιπαστῇ,
ἐκεῖ τὸ κάθε λουσο καὶ μόδα καθαυτὴ
ἐκεῖ λαμπρὰ καπέλα Λεόν. Λαβὼν, Χριστὸν,
ποῦ δίνουν ὁμορφάδα καὶ εἰς τὴν ἀσχημά.
Σὰς λέγω μὲ δὲ λόγια πῶς εἶναι κουφιδόνι
ἐκεῖνος ποῦ δὲν πέρχει καπέλα τοῦ Κατσόνη.

μὲ Κημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομήν
καὶ μιὰ γῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.